

[Finansministeren]

den tidligere og forkerte beslutning med en forkert begrundelse. Jeg erfarede først gennem aviserne, at det brev var sendt ud; det kan kun beklages, og det skal jeg som den, der har det politiske ansvar for det, gerne gøre. Men jeg er nødt til at tilføje, at det ikke var sket, hvis der var nogen, der havde forelagt mig spørgsmålet, og derfor skyndte jeg mig også at skrive et brev til de pågældende, hvor jeg beklagede den forkerte begrundelse og forklarede, hvordan regeringen havde til hensigt at prøve at løse den sag, der var opstået.

Afslutningsvis skulle jeg måske sige – bare for god ordens skyld – at hver gang hr. Peter Brixtofte har ordet i en pensionsdebat, insinuerer hr. Peter Brixtofte, at der skulle være nogle, der havde givet løfter til landets pensionister, som ikke var blevet holdt. Men det passer ikke! I oplægget til regeringens reformer »Ny kurs mod bedre tider«, som blev fremlagt den 19. maj 1993 – altså for nøjagtig ét år siden i dag – er der meget nøje redegjort for konsekvenserne for pensionisterne, hvor mange der får fordele, og hvor mange der ikke får det. Det er som bekendt sådan, at 96 pct. af alle familier med pensionister i husstanden får fordel af de ændrede regler, og det er i den sammenhæng, den lille omflytning mellem grundbeløbet og pensionstillægget er sket. Og det, som Venstre fremhæver om beløbet ved enhver lejlighed, også hvor det ikke hører hjemme som f.eks. i dag, er jo bare, at man vil tilbageføre en reduktion af tillægget som en forhøjelse af grundbeløbet, og det vil komme en meget lille gruppe af dem, der i forvejen er klare vindere ved skattereformen, til gode.

Jeg er også nødt til at sige i den større sammenhæng omkring skattereformen, at de mennesker, vi taler om her, som får de forholdsvis små ydelser, er heller ikke i de situationer, hvor de trækkes for arbejdsmarkedsbidrag i den private sektor – og måske undtagelsesvis ikke kan få dem reguleret – dårligere stillet i levestandard, end de ville have været under de skatteregler, der gjaldt i KV-regeringens tid. Men det er jo ikke det, vi taler om; vi taler om, hvorvidt de skal have en ekstra favør på linje med den i virkeligheden ekstraordinært gunstige behandling, tjenestemandspensionister og pensionskasse- og forsikringsordningsfunderede pensionsordninger har fået ved skattereformen. Jeg taler ikke om, at der er nogle, der er

blevet dårligere stillet efter de nye regler, fordi de betaler arbejdsmarkedsbidrag af disse forholdsvis små beløb og til gengæld får en lavere trækprocent.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Nu kunne jeg forstå, at finansministeren altid havde vidst, at disse efterpensioner var omfattet af arbejdsmarkedsbidraget; men hvis min hukommelse ikke spiller mig et fuldstændigt puds, sagde ministeren faktisk det modsatte, da fjernsynet stak en mikrofon i næsen på ham og spurgte, om det kunne passe. Det har jeg en klar erindring om, selv om kan se, at finansministeren ryster på hovedet.

Jeg er naturligvis glad for finansministerens velvilje over for mine synspunkter; men så finder finansministeren omgående et komma, han kan snuble i, og siger, at det rent teknisk ikke kan lade sig gøre. Lad mig prøve at manuducere en lille smule. Hvis man nu sagde, at vi fastsætter en grænse for ordninger, der er trådt i kraft den 1. januar 1994 og senere, er der i hvert fald ingen mulighed for at manipulere det sidste år, den pågældende er ansat, ved at udbetale mindre i løn og betale resten bagefter som aftrædelsesgodtgørelse, eller hvad man nu kan finde ud af. Det bliver der ikke mulighed for, og så er det hul lukket.

Hvis man fastsætter en grænse på 2.000 kr. om måneden, altså 24.000 kr. om året, er der heller ikke mulighed for at lave manipulation med de gyldne håndtryk og direktørpensionerne, og så har vi heller ikke den vældige omgængelsesmulighed, som jeg er enig med regeringen i at KVZ-forslaget skaber. Men så er spørgsmålet: Hvordan løser man det i praksis? Skal man skrive til de enkelte arbejdsgivere, at de ikke behøver at trække bruttoskat af gratialet til deres gamle ansatte? Det kan godt være svært at administrere, ville jeg mene, for det kan blive svært at stemme af bagefter.

Men så laver vi det bare centralt. Vi gør det på den måde, at det arbejdsmarkedsbidrag, der er trukket i forbindelse med årsopgørelsen, bliver tilbageført. Det kan vi godt finde ud af i forbindelse med skatteopgørelsen, og så kan vi vel også finde ud af det i forbindelse med arbejdsmarkedsbidraget. Når arbejdsgiveren indberetter de pensionslignende beløb til Told og Skat i januar måned, forsyner man dem ba-